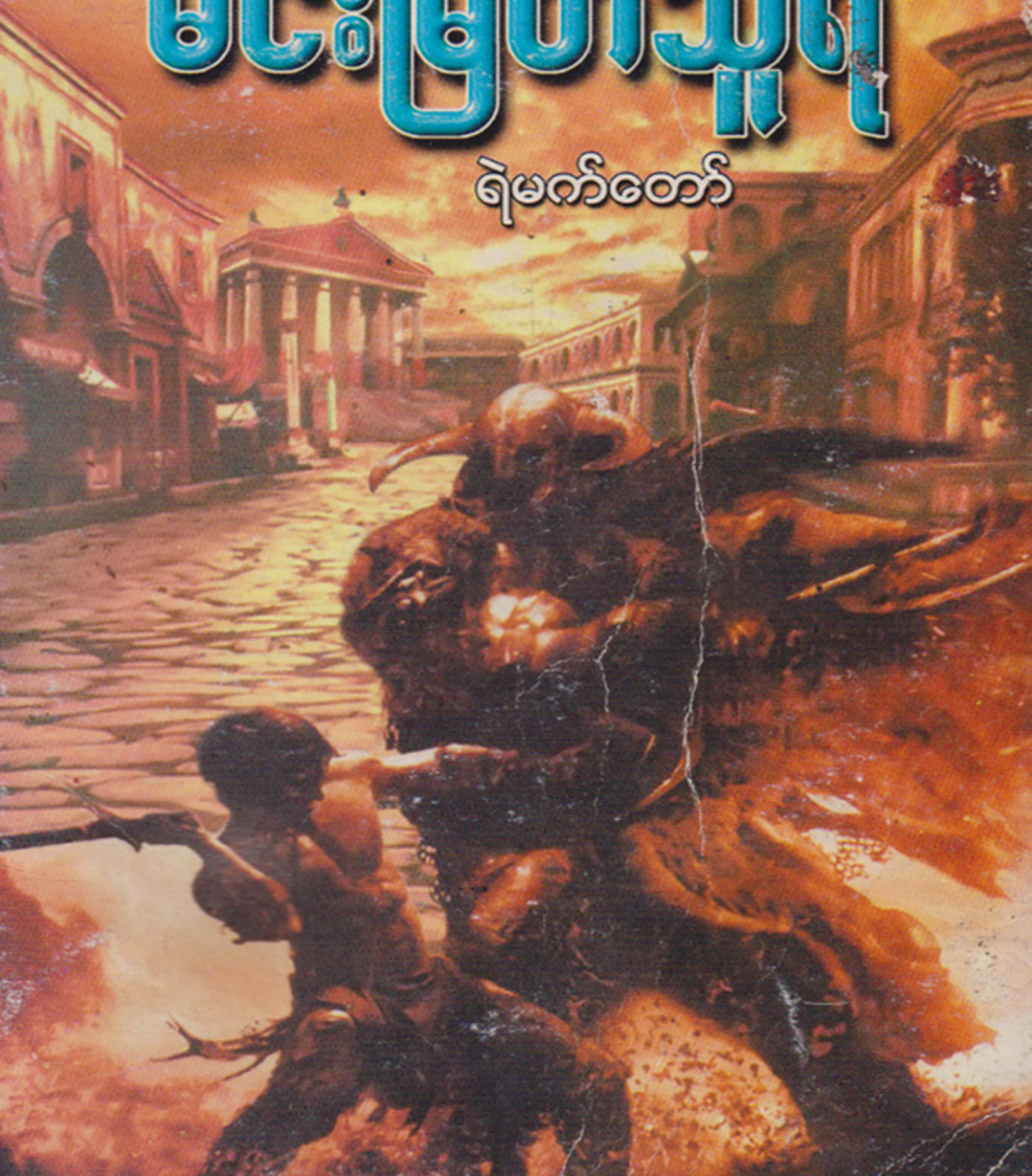

မင်းမြတ်သူရ

ရဲမက်တော်

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ ရွာကြီးတစ်ရွာ အပြင်ဘက်ရှိ အရိပ်ရသော ညောင်ပင်ကြီးအောက် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးသည် စောင်းပြားလေးတစ်လက်နှင့် ထိုင်နေလေသည်။

ထိုသူသည်စောင်းပြားလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ စိတ်ဝင်တစား ကြိုးညှိနေလေ၏။

ထိုသူသည် စောင်းကြိုးကို ညှိလိုက်လက်ညှိုး လက်မတို့ဖြင့် တို့ခတ်ကစားလိုက်နှင့် အတန်ကြာသောအခါ စောင်းကြိုးညှိခြင်း ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

မြန်မာ့စောင်းပညာတွင် စောင်ကြိုးညှိသော အတတ်သည်အလွန်ခက်ခဲလှပေရာ စောင်းကြိုးညှိတတ်လျှင် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ပြီ ဟု အဆိုရှိ၏။

စောင်းပညာရှင်သည် စောင်းကြိုးကို လွယ်ကူစွာပင် ညှိနှိုင်းပြီး တောင်နှင့်တောင်စွယ် သီချင်းကိုပင် အကွက်ကျလေးနှင့် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စတင်တီးခတ်နေလေ၏။

ထိုသို့တီးခတ်ပြီး ခဏကြာလျှင် ရွာထိပ်၌ ဖုံတထောင်းထောင်း ထအောင်မောင်းနှင်လာသော လှည်းတစ်စီးကို မြင်တွေ့ ရလေ၏။ ထိုနွားလှည်းသည် ညောင်ပင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထိုအခါစောင်းတီးနေသောလူသည် စောင်းတီးခြင်းကို ရပ်၍ လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသောသူများကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်၏။

နွားလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသောလူများ အနက် ဂင်တိုတို လူက

“ဟား ဟား ဟား... ညောင်ပင်အောက်မှာ တို့ရွာက စောင်းအိုရှင်ကြီးပါလား။”

ဟုလှောင်ပြောင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေရာ တဝါးဝါးတဟားဟားရယ်မောကြလေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ မြဦးဖြစ်ပြီး လယ်ပိုင်ရှင်သားဖြစ်နေခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဆိုးသွမ်းနေသူ ဖြစ်၏။

လယ်ပိုင်ရှင်၏သား မြဦးသည် တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးတတ်ပြီး ရွာသူရွာသားများ၏ မေတ္တာပို့ခြင်း ခံရသူဖြစ်၏။

စောင်းတီးနေသူက မြဦး၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ မည်သည့်စကားကိုမျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ စောင်းကိုသာ ဆက်လက်၍ တီးခတ်နေလေ၏။

ထိုအခါ လယ်ပိုင်ရှင် ၏သားက စောင်းဆီကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ဟေ့ လူကြီး...ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ပန်တျာတွေ လုပ်နေရတာလဲ၊ ရွာမှာနေရင် လယ်ယာအလုပ်ကိုလုပ်ရင်လုပ်၊ လယ်ယာမလုပ်ရင်လည်း ကျုပ်တို့လို သောက်သောက်စားစား လူမင်းသား လုပ်စမ်းပါ”

ဟုပြောလေရာ စောင်းအိုရှင်သည် မြဦးတို့လူစုကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ငါ့ဘာသာ ရွာပြင်ထွက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း စောင်းတီးနေတာမင်းတို့ကို ဘာထိခိုက်လို့လဲကွာ၊ စောင်းဆိုတာ အလွန်ရှေးကျတဲ့ အနုပညာတစ်ရပ်ပါ၊ ယနေ့ခေတ်မှာ စောင်းတီးတတ်တဲ့သူတွေ သိပ်

နည်းနေပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ စောင်းတီးခြင်းကို ငါအလွန်မြတ်နိုးတယ်၊ စောင်းကြိုးလေးတွေကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ တီးခတ်ကစားရတာ ငါ ပျော်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြုပြီး စောင်းတီးတဲ့အလုပ်ကို မတားဆီး ကြပါနဲ့ကွာ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ မြဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ကတော့ စောင်းတီးနေတဲ့လူတွေကို မျက်လုံးထဲမှာ ကြက်ခြေခတ်ဖြစ်နေတယ်၊ ပန်တျာတွေဘာတွေလဲ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ဒါကြောင့်ခင်ဗျားရဲ့စောင်းကြိုးကို ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်မမြင်ချင်ဘူး၊ နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ်ရှေ့မှာ စောင်းတီးဖို့ကြိုးစားရင် ခင်ဗျားကိုဆုံးမရ လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ စောင်းကခေတ်နောက်ကျနေပြီ ဟုတ်လား၊ စောင်း ကငါတို့လူမျိုး တွေရဲ့ သီးခြားအနုပညာတစ်ရပ်ကွ၊ မြန်မာ့စောင်းဟာ ဘယ်လူမျိုးတွေ ရဲ့ စောင်းနဲ့ မှမတူဘူး၊ ဒါဟာ မြန်မာပဲဆိုတာ သီးခြားဖော်ဆောင်နေ တယ်”

ဟုပြောလေရာ မြဦးက

“ ဟေ့လူကြီး အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မကြားချင်ဘူး၊ စောင်းတီးတာ ကျုပ်မမြင်ချင်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားရဲ့စောင်းအိုကြီးကို နောက်မျက်စိရှေ့မှာမြင်ရင် ရိုက်ခွဲမိလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ လှည်းထွက်ရန်အချက်ပြလိုက်လေ၏။

မြဦးတို့လူစု၏ လှည်းထွက်ခွာသွားသောအခါ စောင်းအိုရှင် သည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်ရာ အတိတ်ကအရိပ်များ ဝိုးတဝါးမြင်ယောင် လာမိ၏။

ထိုစဉ်က ကုလားစစ်ပုလိပ်များအား တောင်ကြား လမ်းတစ်နေရာ တွင် အပြန်အလှန် ဓားစွမ်းပြခဲ့မှုများကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်း၍ ဝင်ရောက်သွားပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဓားဖြင့် ကုလားစစ်ပုလိပ်များကို ခုတ်ပိုင်းခဲ့၏။ စစ် ပုလိပ်များကို ခုတ်ပိုင်းရလွန်းသဖြင့် ဓားကိုင်ထားသော လက်ထဲတွင် သွေးစီးများဖြင့် စေးကပ်နေလေ၏။

သူသည်နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ရာ၌ သူရဲကောင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။ နောက်မတွန့်တမ်း ရဲစွမ်းသတ္တိပြခဲ့၏။

ရဲမက်ဟူသော အမည်ကို ကုလားစစ်ပုလိပ်များ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့၏။

ယခုတော့ရွာလူမိုက်ပေါက်စကလေးများကို ဦးညွတ်၍နေရလေပြီ။

ရွာလူမိုက် ကလေးများသည် မိမိအလွန်မြတ်နိုးသော စောင်းအိုကြီး အား ရိုက်ခွဲပစ်ရန်ပင် တောင်းဆိုနေကြ၏။

စောင်းအိုရှင် မခံချင်စိတ်ကြောင့်သူ၏စိတ်များ တင်းမာ ခက်ထန် လာသဖြင့် စောင်းတီးခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

လမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရေခပ်ဆင်းသောအပျိုလေး များနှင့် တွေ့လေ၏။ အပျိုလေးများသည် စောင်းအိုရှင်ကို သဘောကျ ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြပြီး နှုတ်သွက်လျှာသွက်နိုင်သော အပျိုတစ်ဦးက

“အစ်ကိုကြီးရယ် ညီမတို့နားထောင်ရအောင် စောင်းတီးပြပါဦး။”

ဟုတောင်းဆိုလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်စိတ်တွေ သိပ်ပြီးတော့ တင်းမာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် စောင်းတီးရင် နှမတို့ နားထောင်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုဆိုကာရေခပ်ဆင်းလာသောအပျိုများကို လမ်းခွဲ၍ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရွာအဝင်လမ်းရှိသရက်ပင်ကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ အရက် သမားလူစုက စောင်းသမားကိုကြည့်၍

“ ဘယ်လိုလဲစောင်းအို ရှင်ကြီး မြမြမောင်းတစ်ပုဒ်လောက် လုပ်စမ်း ပါဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့ဇရက်မင်း စည်းစိမ်လေးခံချင်လို့”

ဟုလှောင်ပြောင်သောအမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အရက်သမားတစ်ဦးက

“ ဒီလူရှိတာ ရွာမှာ ဘာအသုံးကျလဲ၊ စောင်းကြီးတစ်လက်ပိုက်ပြီး ဟိုနေရာထိုင်တီး ဒီနေရာထိုင်တီးနဲ့ ရွာကလူတွေနဲ့ လည်းပေါင်းလို့ သင်းလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး “

ဟုအပြစ်တင်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

စောင်းအိုရှင်သည် ထိုသူများ၏ စကားကိုမကြားဟန်ပြု၍ ရွာဦး ကျောင်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကိုလည်း ချလိုက်လေ၏။

ရွာဦးကျောင်းအနောက်တွင် ကျယ်ဝန်းသော ဝါးရုံတောကြီးရှိ၏။

ထိုဝါးရုံတောကြီး၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် အလွန်ရှေးကျသော ဇရပ်

ကြီးတစ်ဆောင်ရှိ၏။

ဇရပ်ပေါ်တွင် အမျိုး သမီးကြီးတစ်ဦး ပုတီးစိပ်နေလေ၏။ စောင်းအို ရှင်သည် အမျိုးသမီးကြီး ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ ဦးချကန်တော့လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ မယ်မယ်ဘုရား သားတော်ပြောစရာရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍ “ ဘာဖြစ်လို့ ထီးသုံးနန်းသုံးစကား တွေကို ဒီနေရာမှာ ပြောနေရတာလဲ ငါ့သားရယ်၊ အမေတို့ဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေဆိုတာ လူသိခံလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါတွေကို သားတော်သိပါတယ် မယ်မယ်ဘုရားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု သားတော်ပြောမယ့် အကြောင်းအရာက ဘဝအတွက် အလွန်အရေးကြီး တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဖြစ်နေလို့ပါ”

ဟုပြောလေသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ သား ဘာပြောမယ်ဆိုတာ အမေသိပါတယ် ၊ သား ဒီရွာက ထွက် ခွာသွားတော့မလို့ မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်ဘုရား၊ သားတော်ဒီနေရာမှာ နေရတာ မ ပျော်တော့ပါဘူး၊ နောင်တော်သီပေါ ပါတော်မူပြီးတဲ့နောက်မှာ သား

တော်ဟာ နယ်ချဲ့တွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ နယ်ချဲ့နဲ့သားတော်တို့ဟာ ငွေအင်အား လူအင်အား လက်နက်အင်အား အစစအရာရာ ကွာခြားတဲ့အတွက် ဆက်ပြီးတော့ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေရင် တိုင်းပြည်ရဲ့ သားကောင်းရတနာတွေ အကြောင်းမဲ့ ဆုံးရှုံးနေလို့ ၊ တော်လှန်ရေးကြီးကို သားတော် စွန့်လွှတ်ပြီး ဒီရွာမှာ မယ်မယ်ဘုရားနဲ့အတူ မထင်မရှားလာပြီးတော့ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရွာက လူတွေနဲ့ သားတော်ဟာ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစည်းလို့ မရဘူး၊ သားတော်ဟာ နန်းတွင်းကလာတဲ့လူတွေဆိုတော့ လယ်ယာ လုပ်ငန်းတွေကို မလုပ်ကိုင်တတ်ဘူး၊ ကုန်သည်စားပွဲတွေရဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေကိုလည်း သားတော်မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ သားတော် ကျွမ်းကျင်တာ ဓားရေး၊ လှံရေး နဲ့ မြင်းစီးအတတ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေနဲ့ သားတော်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပေါင်းစည်းလို့မရခဲ့ဘူး၊ ရွာသားတွေရဲ့ အမြင် မှာသားတော်ဟာ ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မလုပ်ပဲ စောင်းအိုကြီး တစ်လက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတဲ့ လူဖျင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ စော်ကားတာကို သားတော်မကြာခဏခံခဲ့ရတယ်၊ ဒါတွေကို မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွာကထွက်ခွာသွားပြီး တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းချင်သေးတယ်"

ဟုပြောလေရာ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ သားတော်က နယ်ချဲ့ကို မိုက်ရူးရဲ လမ်းစဉ်နဲ့ပြန်ပြီး တော်လှန်ဦးမလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ နောင်တော်သီပေါပါတော်မူပြီးစအချိန်က သားတော်တို့ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်တယ်ဆိုတာ လက်ရုံးရည်သက်သက်ပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားအစစအရာရာ သာလွန်တဲ့နယ်ချဲ့ကို လက်ရုံးရည်သက်သက်နဲ့ တွန်းလှန်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သားတော် ရိပ်စားမိသွားပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ် နယ်ချဲ့ကို နှလုံးရည်သက်သက်နဲ့ တွန်းလှန်တော့မယ်၊ သားတော်တို့တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေ ကို လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် သားတော်သင်ကြားပေး မယ်၊ သားတော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ရမယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သားတော်ကို ဒီရွာက ထွက်ခွင့်ပြုပါ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်လေ၏။

စောင်းအိုရှင်၏ စကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် သက်ပြင်းချ လိုက်ပြီး

“ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ သားရဲ့နှုတ်ဖျားက ဒီစကားမျိုးပြော လာတော့မယ်ဆိုတာ အမေရိပ်စားမိပါတယ်၊ ငါ့သား သွားချင်တဲ့ ဆီကို သာ အေးအေးချမ်းချမ်းသွားပါ၊ အမေ့အတွက် ဒီကျောင်းတော်က လုံခြုံ မှုရှိပါတယ်၊ ဆရာတော်ဟာ အမေ့ကို နားလည်မှု အပြည့်အဝရှိတယ်၊ မေမေတို့ရဲ့ အတိတ်အကြောင်းကို သိနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ် ဟာလည်း ဆရာတော်ပါပဲ၊ ဆရာတော်ရှိနေစဉ် မေမေ့အတွက် လုံခြုံမှု ရှိ ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သားတော် သွားချင်တဲ့လမ်းကို စိတ်ချလက်ချ သွားပါ၊ ဒါပေမဲ့ သားကို တစ်ခုတော့ မှာလိုက်ချင်တယ်၊ ခရီးထွက်ခါနီး ရင် မဖွားစောနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ မမေ့ပါနဲ့၊ မဖွားစောဆီက ကံကြမ္မာလမ်း ညွှန်တွေဟာ သားရဲ့ အနာဂတ်ခရီးလမ်းအတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောလေရာ စောင်းအိုရှင် ကခေါင်းညိတ်၍..

“စိတ်ချပါ မယ်မယ်ဘုရား၊ ဒေါ်ကြီးဖွားစောနဲ့သားတော်တွေပါလိမ့်
မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဣန္ဒြေရှိသော အမျိုးသမီးကြီးက အဝေးဆီကို ငေးကြည့်၍

“ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြေးပြီး အိမ်နိမ့်စံ
ဘဝနဲ့ နေရတဲ့ ကာလကို အမေစက်ဆုပ်ရွံ့ရှာတယ်၊ အခုတော့ တရား
ဓမ္မကိုလိုက်စားတဲ့အခါမှာ ဒါတွေအားလုံးဟာ ရေပွက်ပမာပါပဲလားဆို
တာ အမေနားလည်သွားတယ်၊ အမေ့အတွက် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်း
မရှိတော့ပါဘူး “

ဟုပြောကာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထား လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်သည် မိခင်ဖြစ်သူ တရားကျင့်ကြံတော့မည်
ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့် ထိုနေရာက ထွက်ခွာလေတော့၏။

ဝါးရုံတောကြီးကို လွန်မြောက်သွားသောအခါ စမ်းချောင်းလေးတစ်
ခု မြင်တွေ့ရ၏။ စမ်းချောင်းလေးအနီးတွင် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး
ရှိ၏။

ထိုကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ စမ်းချောင်းထဲသို့ မျက်တောင်မ
ခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရ
လေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ဆံပင်များအားလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီး၊
ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း လွန်စွာပိန်လှီလှ၏။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ စူးရှ တောက်ပြောင်
နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် အတန်ကြာအောင် စမ်းချောင်းရေပြင်ကို စူး
စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်ကာ စောင်းအိုရှင်ဘက်သို့လှည့်၍
လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ သားတော်တောင်ရောက်လာမှကိုး၊ ရေကသိုဏ်းရှုနေတဲ့ အတွက်
သားတော်ကို လှည့်ပြီးတော့ စကားမပြောနိုင်တာ ဖွားစောကိုခွင့်လွှတ်
ပါနော်”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က

“ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ဖွားစောရယ်၊ ဖွားစောတို့ အလုပ်ကို
ကျုပ်နားလည်ပြီးသားပါ “

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆံပင်များ ဖြူဆွတ်နေသော ဒေါ်ဖွားစောက

“ လူလေး ဒီရွာက ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုပြီး ဖွားစောကို လာပြော
မလို့မဟုတ်လား “

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းအိုရှင်က

“ ဖွားစောပြောတာမှန်တယ်၊ ကျုပ်ဒီအရပ်က ထွက်ခွာတော့မယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့အနာဂတ် အဆိုးအကောင်းကို ဖွားစော မြင်သလောက်
ပြောပြပေးပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဖွားစောက

“ လူလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်လက် ဖွားစောကိုပေး” ဟုဆိုလိုက်ရာ

စောင်းအိုရှင်က ဖွားစောဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးလက်သို့ သူ၏လက်ကို ပေးလေ၏။

ဖွားစောဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် စောင်းအိုရှင်၏ လက်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ခဏကြာလျှင်

“ ဒီရွာမှာနေတဲ့ဘဝထက် ပိုပြီးရုန်းကန်ကြိုးပမ်းရမယ့် အတိတ်နိမိတ်တွေ မြင်တွေ့နေရတယ် ၊ လူကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်မနေရဘူး၊ စွန့်စားခန်းတွေနဲ့ အများကြီးရင်ဆိုင်ရမယ်၊ သူတစ်ပါး အတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပြီး အလုပ်တွေလုပ်ရမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ အလုပ်တွေဟာ လူကလေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး အလုပ်တွေပါ ၊ လူလေး က ဒီရွာမှာနေရင် အကျိုးမဲ့ အချိန်တွေကုန်ဆုံးသွားမှာ”

ဟုပြောလေရာ စောင်းအိုရှင်က စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဟန်ဖြင့် ဖွား စောဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်ရဲ့အနာဂတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဖွားစောမြင်တာ ဒါအကုန် ပဲလား၊နောက် ထပ်မြင်ထားတာရှိရင် ပြောပြပါဦး ”

ဟုပြောလေရာ ဖွားစောဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ၏ လက် ကိုကိုင်၍ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ နောက်ပိုင်းတွေ ဖွားစောမမြင်ရတော့ဘူး၊ ၀၀၀၀၀၀ဝါးပဲမြင်တွေ့ တယ်၊ အဲဒါတော့ ကြိုးတစ်ချောင်း”

ဖွားစောဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးကိုပြန်ဖွင့်ကာ

"ဟင်...ကြိုးတစ်ချောင်းဆိုတော့ လူလေးရဲ့ နောက်ဆုံး နိမိတ်ဟာ ကြိုးစင်ပဲလား"

ဟုဆိုကာ အာရုံခံ၍ ကြည့်ပြန်၏။ ခဏကြာလျှင် မျက်လုံးပြန် ဖွင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ လူလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းကို ယှဉ်တွဲပြီးမြင်ရတယ်၊ ဒီကြိုးကိုသေချာကြည့်တော့ ရွှေရောင်တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်နေတယ်”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဖွားစောက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒါကိုတော့ ဖွားစောမမြင်ရတော့ဘူး၊ အားလုံးဟာ ၀၀၀၀၀၀ဝါး ဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေရောင်တောက်ပတဲ့ကြိုးဟာ လူလေးနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိမှာ တော့သေချာတယ် “

ဟုပြောရင်း မျက်လုံးအစုံမှိတ်၍ အနားယူနေလေ၏။ စောင်းအိုရှင် သည် ဒေါ်ဖွားစောအား မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။

ဒေါ်ဖွားစောသည် ငယ်စဉ်က နန်းတွင်းမှာနေစဉ်ကပင် သမထ လမ်းစဉ်များကို လိုက်စားခဲ့၏။

မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဝိပဿနာတရားတော် ကိုသာ စိတ်ဝင်စား၍ ဒေါ်ဖွား စောကဲ့သို့ သမထကျင့်စဉ်များနှင့် အစွမ်းသတ္တိကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်း မရှိချေ။

ဒေါ်ဖွားစောသည် အဘယ့်ကြောင့် သမထ စွမ်းအင်များကို လိုချင် နေသည်မသိ။

“ သမထ စွမ်းအင်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လိုချင်တပ်မက်မှုမျိုး ဖွား

စောမှာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ တကယ်တော့ဖွား စောဟာ တရားဓမ္မကို သွားဖို့ အတွက် သမထလမ်းစဉ်နဲ့သွားမှ ပိုပြီးနီးစပ်မယ်လို့ ယုံကြည်လို့ပါ။ ဒါဟာ ဖွားစောတစ်ယောက်တည်းအတွက်သာဖြစ်ပါတယ်။ ညီမတော်ကတော့ ဝိပဿနာလမ်းစဉ်ကို အတော်လေး ခရီးရောက်အောင် ကျင့်ကြံနေပါပြီ”

ဟုပြောဖူး၏။

စောင်းအိုရှင်၏ မိခင်မှာ မင်းတုန်းမင်း တရားကြီး၏ အဆောင်မရသော မိဖုရားငယ်တစ်ပါးဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် နန်းတွင်းအရေးတော်ပုံကြီး မဖြစ်ပွားမီ နေပြည်တော်၌ မရှိသောကြောင့် ကံကောင်းထောက်မပြီး အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က နန်းတွင်း၌ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များ အမြောက်အမြားလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ သီပေါမင်းနန်းတက်ရေးအတွက် မင်းညီမင်းသား အမြောက်အမြား အသက်ဆုံးခဲ့ရ၏။

မိုးဇာတို့သည် နန်းတွင်း၌ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီး ဖြစ်ပွားကြောင်း သိရသောအခါ နန်းတွင်းသို့ မပြန်ဝံ့တော့ဘဲ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်လှည့်၍ မထင်မရှားအိမ်နိမ့်စံများအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက် မိုးဇာသည် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူပီပီ နယ်ချဲ့အစိုးရအား လက်နက်စွဲကိုင်၍ တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

သို့သော် နယ်ချဲ့အစိုးရနှင့် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ လက်နက်လူအင်အား ကွာခြားခြင်း၊ ခေတ်မီစစ်လက်နက်များ မရှိခြင်းတို့ကြောင့်

တော်လှန်ရေးတပ်သားများ တဖြည်းဖြည်း ပြိုကွဲခဲ့ရ၏။

မိုးဇာသည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရှိ ကုလားစစ်ပုလိပ်များ၏ တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိပြီး မိခင်ရှိရာရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

မိုးဇာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ နယ်ချဲ့တို့အား လက်နက်စွဲကိုင်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် ကျောက်တောင်ကို ခေါင်းနှင့်တိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် လက်ရုံးရည်တိုက်ပွဲကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။

ယခုနယ်ချဲ့များအား နှလုံးရည်တိုက်ပွဲဆင်ရန် အချိန်ရောက်ပြီ ဟု ခံစားမိ၏။

မိုးဇာသည် ခရီးမထွက်မီ အချိန်အတွင်း မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ရက်များစွာနေထိုင်ခဲ့၏။

ခရီးဆက်ရန် အတွက်လိုအပ်သော ပစ္စည်းကိရိယာများကို စုဆောင်းလေ၏။

ထိုအရာများ ပြည့်စုံသွားပြီးသော အခါ လာမည့် စနေနေ့တွင် ခရီးထွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

★

အခန်း (၂)

မိုးဇာသည် ခရီးထွက်မည့်နေ့ မတိုင်မီညတွင် မိခင်ကိုဦးစွာရှိခိုး ကန်တော့၏။

ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော အိပ်ရာထပြီး

“သားတော်ခရီးထွက်တော့မယ်၊ မယ်တော့်ကိုမနက်ဖြန်မနက် နှုတ် မဆက်တော့ဘူး၊မယ်တော်အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက

“သွားဦးပေတော့ သားတော် သားရဲ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေ သရ ထူးဆောင်းပါစေလို့ မယ်တော် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် မိခင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဒေါ်ဖွားစောကိုလည်း သွား ရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဒေါ်ဖွားစောက မိုးဇာ။ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍

“အလောင်းဘုရားသွေးက နီပါတယ်ကွာ ၊ မင်းတို့ဟာ အလောင်း ဘုရားရဲ့ မျိုးဆက်တွေပါ၊ နယ်ချဲ့ကို ကင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်မှာ ပါ”

ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုညကအိပ်လို့ မပျော်နိုင်ဘဲ၊ အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တလွန့်လွန့်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏စောင်းပြားလေးကို ယူဆောင်၍ ကျောင်း၏တစ်နေရာ၌ တီးခတ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူသံသူသံများကို ဆူညံစွာကြားရပြီး မြင်းခွာသံများကိုလည်း ကြားရလေသည်။ သေနတ်ပစ်ဖောက်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ ရွာထဲသို့ ဓားပြဝင်နေချပြီ။

မိုးဇာသည် စောင်းကိုရင်ဝယ်ပိုက်၍ ဓားပြတိုက်သည်ဟု ထင်ရသော နေရာသို့ထွက်ခဲ့၏။ ဓားပြများသည် လယ်ပိုင်ရှင် ဦးပေါလူ၏ အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်၍ ဆူညံစွာအော်ဟစ်နေကြ၏။

ဦးလူပေါသည် ဤရွာ၌ အချမ်းသာဆုံး လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဦးလူပေါ၏ အိမ်ခေါင်မိုးရှိရာသို့ သေနတ်ကို ဒိုင်းခနဲပစ်ဖောက်၍

“ဟား ဟား ဟား....လယ်ပိုင်ရှင်ဦးလူပေါ၊ ခင်ဗျား သိပ်ချမ်းသာလွန်းလို့ ကျုပ်တို့ အလည်လာပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ကို ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ ကြိုးစားပါ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ဦးလူပေါမိသားစုသည် အိမ်ထဲတွင် ပုန်းအောင်နေရာမှ အထိတ်အလန့်ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ဦးလူပေါသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အိမ်၏တံခါးမကြီးကို ဖါင့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့က လယ်ပိုင်ရှင် နာမည်ခံပေမဲ့ ရွှေတွေ ငွေတွေ၊ မရှိပါဘူးဗျာ၊ သူများတွေ အလကားသက်သက် အထင်ကြီးနေကြတာပါ”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်က မြင်းပေါ်မှလွှားခနဲခုန်ဆင်း၍

“ဟား..ဟား..ဟား..ဦးလူပေါ် ၊ ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာကြီး၊ မုသားတွေ တော်တော်သုံးတာကိုး၊ ဒီနယ် တစ်ကြောမှာ ခင်ဗျားပျိုင့်တဲ့ လယ်တွေဟာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူး၊ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေဟာလည်း အများကြီးရှိတယ်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တပြိုင်နက်ယူထားပြီး တစ် အိမ်တည်းမှာပါင်းသင်းနေတာပဲ၊ ဒီလောက်ကြွယ်ဝ ချမ်းသာတဲ့လူက မ ရှိပါဘူးလို့ ငြင်းနေတော့ ဟား...ဟား...ဟား..ခင်ဗျားကြီးစကားကို ကျုပ် တို့က ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

ဟု ဆိုကာ ဦးလူပေါ၏ နဖူးကိုခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့်ထောက် လိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးလူပေါသည် ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့်

“အမလေး..အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ရွှေတိုရွှေ စလေးတွေကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဦးလူပေါ၏မုသားကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဦးလူပေါ၏ခေါင်းကို ဖျောင်းခနဲမြည်အောင်ရိုက်လိုက် ရင်း

“ဟေ့လူကြီး..မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ၊ ရွှေတိုရွှေစတွေမက်ပြီး ပြန် မဲ့ဓားပြများ အောက်မေ့နေလို့လား၊ခင်ဗျားရဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲကပစ္စည်း တွေ ကျုပ်တို့ အကုန်လုံးယူမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးလူပေါကြီးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ် သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးလူပေါနည်းတူ အလွန်လောဘရမ္မက်ကြီးသော ဦးလူပေါကတော်ကြီးသည် ဓားပြဗိုလ်ရှိရာသို့ အပြေးကလေးထွက်လာ ပြီး

“ကျုပ်တို့မှာ မီးခံသေတ္တာမရှိပါဘူး ဓာပြကြီးရယ်၊ ရွှေတိုရွှေစလေး တွေထည့်တဲ့ သံသေတ္တာလေးပဲရှိပါတယ်”

ဟု ဝင်ရောက်တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်က သူ၏သေနတ်ကို ဦးလူပေါ ကတော်၏ပါးစပ်အတွင်းသို့ တွေ့လိုက်ပြီး

“အဖွားကြီး...ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ၊ သေခါနီးမှ ငရဲကျအောင် လိမ်နေချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းတွေကို ကျုပ်တို့ ကြိုတင်မ စုံစမ်းဘဲ ဘယ်တော့မှ ဓားပြမတိုက်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးလူပေါမိသားစုသည် အထိတ်အလန့် ဖြစ်သွား လေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ဦးလူပေါ၏မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်ရင်း

“မီးခံသေတ္တာသော့ အမြန်ပေးစမ်း အဖိုးကြီး၊ ကျုပ်တို့ စိတ်မရှည် နိုင်တော့ဘူး၊ ဘာလဲ...ခင်ဗျားတို့ အချိန်ဆွဲနေတာလား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ဦးလူပေါကြီးသည် အထိတ်အလန့်ဖြင့် ဇောချွေးများ ပြန်လာလေ၏။

ရွာလူထုမှာလည်း လက်နက်လူအင်အား တောင့်တင်းသော ဓားပြ အဖွဲ့ကို မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲ ပုန်းအောင်း၍ ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စောင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဓားပြ ခေါင်းဆောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ အကာလ ညအခါတွင် မည်သည့်အရပ်က စောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်မသိ။

ဓားပြများသည် စောင်းသံ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသဖြင့် လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ခဏကြာလျှင် စောင်းအိုလေးတစ်လက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ တီးခတ် လာသော မိုးဇာကို မြင်တွေ့ရ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် စောင်းတီး၍ အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ ကူန္ဒြေရရဝင်ရောက်လာသော မိုးဇာကို အံ့ဩဟန် ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီစောင်းသမားက ဘယ်ကကောင်လဲ”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

သို့သော် မိုးဇာမှာ မည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုဘဲ အိမ်ယိုင်းတစ်နေရာ ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်သွား၍ထိုင်လိုက်ပြီး စောင်းကိုသာ အာရုံစိုက်၍ တီး ခတ်နေလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က မိုးဇာ၏ထူးခြားသော အမူအရာကိုကြည့်၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား...ဟား...ဟား...ကောင်းတယ်ဟေ့ ၊ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ကြိမ် ဓားပြတိုက်ရတာ အထူးဆန်းဆုံးပဲ ၊ သာယာတဲ့ စောင်းသံလေးတွေ နား ဆင်ပြီး ဓားပြတိုက်ရတယ်၊ ဟေ့စောင်းသမား ၊ငါတို့ ဓားပြတိုက်ပြီးရင် မင်းကို ဝေစုခွဲပေးမယ်ဟေ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စောင်းတီးနေသော မိုးဇာက ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“ဝေစုမလိုချင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု လူကြွေးရရ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဝေစုမလိုချင်ဘူး ဟုတ်စ။ ဝေစုမလိုချင်ရင် မင်းက ဘာကိုလိုချင်တာလဲ၊ ကျည်ဆန်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

“ကျုပ် ကျည်ဆန်လည်း မလိုချင်ပါဘူး ၊ ကျုပ်လိုချင်တာက ငြိမ်းချမ်းမှုပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က သူတစ်ပါးကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လက်နက်အားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ယူချင်ကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကြမလဲ၊ ဒါတွေကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဓားပြတိုက်တာကို ရပ်တန်းကရပ်ပါ”

ဟု တားဆီးလိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အလွန်ရယ်၍ရှင်ဖွယ် ကောင်းသော ပြတ်လုံးတစ်ခုကို နားဆင်ရသကဲ့သို့ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား..ဟား..ဟား...မိကျောင်းမင်းကို ရေခင်းလာပြနေတယ်၊ ဒီမှာ စောင်းသမား၊ ငှါတစ်သက်မှာ တိုက်ခဲ့ပေါင်းများလာပြီ၊ ဘယ်တော့မှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

“ခင်ဗျားတို့ ဒီနေ့တော့ ရှိလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ စောင်းအိုလေးတွင် ကွယ်ဝှက်ထားသော လက်နက်ကို ထုတ်လိုက်ရာ လက်ထဲသို့ ဓားတိုလေးတစ်ချောင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

မိုးဇားသည် ဓားတိုလေးဖြင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်၏လက်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အားခနဲအော်ဟစ်၍ သေနတ်လွှတ်ကျသွားလေ၏။

မိုးဇာသည် လေထဲသို့လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဓားပြခေါင်းဆောင်၏မျက်နှာကို ခြေဖြင့်တအား ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ၎င်းအားဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်ပြီး ဓားပြ၏သေနတ်ဖြင့် နားထင်ကိုပြန်၍တော့ကာ ကျန်သောဓားပြများဘက်သို့ လှည့်၍

“ဒီနေ့ည ပွဲပြီးသွားပြီ၊ မင်းတို့အားလုံး လက်နက်ချပြီး အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရင် အင်းတို့ဆရာရဲ့အသက် ချမ်းသာရမယ်၊မင်းတို့ဆရာရဲ့အသက်နဲ့ လက်နက်တွေကို မလဲချင်ရင်တော့ သဘောပဲ”

ဟု ဆိုကာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ချောက်ခနဲ မောင်းတင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အထိတ်အလန့် ဖြစ်သွားပြီး သူ၏တပည့်များဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဟေ့ကောင်တွေ လက်နက်ချလိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြများလည်း မတက်သာတွေ့ဘဲ လက်နက်များကို
မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

မိုးဇာသည် ရွာရှိလူများအား လက်နက်များကို သိမ်းဆည်း
ခိုင်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် မိုးဇာက လက်နက်မဲ့သွားသော ဓားပြများကို ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားတို့မှာ သူရသတ္တိတွေ ရှိပါတယ်၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လည်းရှိ
တယ် ၊ အတွေ့အကြုံလည်းပြည့်စုံတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေက တိုင်းပြည်မ
ငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ တောကြောင်လုပ်နေဖို့ မသင့်တော်ဘူး ၊
နယ်ချဲ့အစိုးရကို တွန်းလှန်တဲ့နေရာမှာ တစ်တပ်တစ်အားဝင်ပြီး
အားပေးဖို့ ပြင်ကြပါ၊ မြန်မာပြည်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ခင်ဗျားတို့
လိုသတ္တိခံတွေ အများကြီးလိုနေတယ်”

ဟု ပြောကာ ရွာမှ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်နှင့်အဖွဲ့သည် မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်း၍ ထိုနေရာမှ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ဓားပြများထွက်ခွာသွားသောအခါ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးလူပေါသည် မိုးဇာ
အား အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ပြောဆိုလေ၏။

ရွာသူရွာသားများကလည်း မိုးဇာ၏သူရသတ္တိကို အလွန်အံ့ဩနေ
ကြ၏။

၎င်းတို့သည် မိုးဇာအား စောင်းသမား လူပျော့လူညံ့တစ်ဦးဟု
ထင်မြင်နေရာမှ ယခုမိုးဇာက လက်စွမ်းပြလိုက်သဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ရှိ
နေကြလေ၏။

မိုးဇာသည် လယ်ပိုင်ရှင်သီးလူပေါင်းနှင့်မိသားစုကိုနှုတ်ဆက်၍

“ကျုပ်ဒီကနေပဲ ရွာကထွက်သွားဖို့ ပြင်ထားတာ ၊ မနက် အရုဏ်လည်းတက်နေပြီ ၊ ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ရွာက ထွက်မည့်အကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏။

မိုးဇာက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် အချိန်တန်ပြီ၊ ကျုပ်ရွာမှာပဲ အချည်းနှီး အချိန်ကုန်မခံချင်တော့ဘူး ၊ ဒါကြောင့် ရွာကနေ ထွက်ခွာသွားရတာပါ ၊ ကျုပ် ဒီရွာလေးကို ချစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်အမေနဲ့ ကျုပ်အဒေါ်ကို ဂရုစိုက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသူရွာသားများသည် မိုးဇာ၏အမေနှင့် အဒေါ်အား ဝိုင်းဝန်းစောက်ရှောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကြလေ၏။

“***”

မိုးဇာသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုမြို့၏ အစွန်၌ရှိသော ကာကာဆိုင်တစ်ဆိုင် တွင်ဝင်၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မှာယူသောက်သုံးလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးရှိစားပွဲသို့ လူနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး တီးတိုးပြောဆိုနေကြလေ၏။

ထိုသူများ၏ ပြောဆိုနေသံကို မသိမသာ နားစွင့်ကြည့်သော အခါ လူတစ်ဦးက

“ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးတော့ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေပြီဗျို့ ၊ တောကြောင်တွေလည်း နေရာအနှံ့မှာ သောင်းကျန်းနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ တော့ တောနယ်လေးတွေကို ခရီးတောင် မသွားဝံ့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကျန်တစ်ဦးက

“ အဟုတ်ပဲဗျို့၊ နေရာတိုင်းမှာ ဓားပြမှုတွေ၊ လုယက်မှုတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ နယ်ချဲ့ အစိုးရကလည်း တောကြောင်တွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း မနှိမ်နင်းနိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သော လူတစ်ဦးက

“ အိန္ဒိယက ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေခေါ်ပြီး နှိမ်နင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ် ကားတယ်ဗျ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျန်လူက

“ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ လျှို့ဝှက်ပြီး ကြားရ တဲ့သတင်း တစ်ပုဒ်ကို ပြောရဦးမယ်၊ နယ်ချဲ့ကိုတွန်းလှန်တဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာတော့ မင်းယက္ခရဲ့ အဖွဲ့က အင်အား အတောင့်တင်းဆုံးပဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ မင်းယက္ခကို ကြားဖူးကြရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကျန်တစ်ဦးက

“ ကြားဖူးတာပေါ့ဗျာ ဆရာကြီး မင်းယက္ခက အစွမ်း ထက်လွန်းလို့

ကုလားစစ်ပုလိပ် တွေ ဘယ်လိုမှနှိမ်နင်းလို့မရဘူး၊ ဆရာကြီးက အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တရားတွေကိုလည်း တတ်တယ် ဆိုပဲဗျ၊ သူ့ရဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကို အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့် တွေပေးထား တဲ့အတွက် တပ်သားတွေ အားလုံးမီးမတိုး၊ ကျည်မပေါက်ဘူး ကြားရ တယ်ဗျ၊ ဒါကတော့ တကယ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကောလဟာ လ လည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျန်သူက

“ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဗျာ၊ ဆရာကြီး မင်းယက္ခရဲ့ တော်လှန်ရေး အင်အားစုကတော့ မြန်မာပြည် အနှံ့မှာပေါ်နေတဲ့ အင်အားစုတွေ ထက် အများကြီး သာတာတော့အမှန်ပဲဗျ၊ သူ့ရဲ့ အဖွဲ့က အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ဝင်ချင် လို့တောင် ဝင်လို့မရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုသူများ၏ စကားကို ကြားသောအခါ ဆရာကြီး မင်း ယက္ခ၏ တော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်းသို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် ကြံရွယ် မိ၏။

ယခင်က ဆရာကြီး မင်းယက္ခ၏ သတင်းကို သဲ့သဲ့ကြားဖူး၏။

သူ၏ တပ်သားများအားလုံး အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့များ ပေးအပ်ထားပြီး မီးစတိုး၊ ကျည်မပေါက်စေသော ဆေးများလည်း ထိုးနှံ ပေးကြောင်းသိရ ၏။

မိုးဇာသည် ဆရာကြီး မင်းယက္ခ၏ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ ဆီသို့ ဝင် ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရှမ်းပြည် နယ် ဘက်သို့ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့

လေ၏။

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး မင်းယက္ခ၏ အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းရ၏။

ဆရာကြီး၏အဖွဲ့သည် အလွန်လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း သဖြင့် စုံစမ်းရန် ခက်ခဲလှ၏။

ထိုသို့စုံစမ်းရင်း မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၏ ဈေးလေးရှိရာသို့ ရောက်ရှိ သွားလေ၏။

မိုးဇာသည် ဈေးနေ့နှင့်ကြုံရသဖြင့် ဈေးထဲတွင်လှည့်လည်၍ ကြည့် ရှုနေလေ၏။

ထိုအခိုက် မှာပင် မိုးဇာအနီးသို့ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှမ်းအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦး တိုးကပ်လာပြီး

“ ဆရာကြီးမင်းယက္ခနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းကို သိချင်ရင် ကျုပ် နောက် လိုက်ခဲ့ပါ ”

ဟု ခေါ်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာသည် ထိုသူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသူသည် ဈေးကို လွန်မြောက် ပြီးသော် လူရှင်းသော အပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင် ကျောခိုင်း၍ ရပ်လိုက် လေ၏။

မိုးဇာက ထိုသူ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍

‘ ဆရာကြီးမင်းယက္ခ အကြောင်းကိုပြော လေဗျာ ’

ဟုမေး မြန်းလေ၏။

ထို အခိုက်မှာပင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များ နောက်မှ လက်နက် ကိုင် လူများ ထွက်လာပြီး မိုးဇာအား ဝိုင်းရံထားလိုက်၏။

မိုးဇာသည် မိမိထောင်ချောက် အတွင်း သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စား မိလိုက်၏။

ကျောခိုင်းထားသော ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ် လူက မိုးဇာ ကို ကြည့် လိုက်ပြီး

‘ ကိုယ့်လူက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကြီး အကြောင်းကို မေးမြန်း စုံစမ်း နေရတာလဲ၊ ဒီနယ် ဘက်မှာ ကိုယ့်လူ ဆရာကြီး အကြောင်းကို စုံစမ်း နေတာကြာပြီ ဘာလဲ ကိုယ့်လူက နယ်ချဲ့ အစိုးရဘက်က လွှတ်လိုက်တဲ့ စုံထောက်လား၊ ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ခေါင်းခါယမ်း၍

‘ စုံထောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ချင်လွန်းလို့ ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ အဖွဲ့ကို ဝင်ချင် လို့ပါ ’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းဘောင်းဘီ ဝတ်လူက မိုးဇာ၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်၍

‘ ခင်ဗျားဟာ တော်လှန်ရေးကို စိတ်ဝင်စား တယ်ဆိုရင် အရင်တုန်း က တော်လှန်ရေး လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးလား ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိုးဇာက ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်လူကိုကြည့်၍

သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ အရှင်နှစ်ပါးပါတော်မူတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ရရာလက်နက် စွဲကိုင်ပြီး နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဓားနဲ့ ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ သွေးကို အများကြီး သောက်ခဲ့ဖူးတယ် ၊

ဟုပြောလေရာ

မြက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော လူတစ်ဦးက ` ဒါဆိုရင် ကိုယ့်လူက တော်လှန်ရေး အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ဓားရေး လုံရေး ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်မှာပေါ့ ၊

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ခေါင်းကိုညိတ်၍

` ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဓားနဲ့ နယ်ချဲ့တွေကို အများကြီး သုတ်သင်ခဲ့ဖူးတာပဲ ၊

ဟုပြောလေ၏။

မိုးဇာ၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ လူတစ်ဦးက

` ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ဓားရေး နည်းနည်းလောက် ကစားပြပါ ၊

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

မိုးဇာသည် ထိုသူများက မိမိကို ပညာစမ်းခြင်းဟု ယူဆကာ ၎င်း တို့ထံမှ ဓားနှစ်လက်ကို ယူ၍ ရှမ်းကြီး ဓားသိုင်းကို အလှ ကစားပြလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ကစား ပြီးမှသာ မိုးဇာသည် ဓားသိုင်း ကစားခြင်းကို ရပ်စဲလိုက်လေ၏။

မိုးဇာ၏ ဓားသိုင်း ကစားဟန်ကို ကြည့်၍ မြက်ဦးထုပ် ဆောင်းလူက

‘ ကိုယ့်လူရဲ့ ဓားရေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အလှသိုင်း
ပဲ ရှိသေးတယ် ၊ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ‘ ကျုပ်ဆရာကြီးမင်းယက္ခရဲ့ အဖွဲ့ထဲကို ရောက်တဲ့
အခါ ကျုပ်ရဲ့ဓားနဲ့ ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေကို အနိုင်ယူ ပြပါမယ် ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူက မိုးဇာကို သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်း ညိတ်၍

‘ ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်လူကို နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်လို့
ယုံကြည်တဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ကို ခေါ်သွားမယ်၊ နယ်ချဲ့ အစိုးရက
လွှတ်လိုက်တဲ့ စုံထောက်ဆိုရင်တော့ ဆရာကြီး မင်းယက္ခဆီကို ရောက်
ရင် ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲပြီမှတ် ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မြက်ဦးထုပ် ဆောင်းသူခေါင်းဆောင်သော
တော်လှန်ရေး အဖွဲ့သားများသည် မိုးဇာအား တောလမ်း ခရီးအတိုင်း
ဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော တောလမ်းခရီးကို တစ်နေ့ကုန်အောင်
သွားလာရလေ၏။

တော်လှန်ရေး တပ်သားများသည် လူနေအိမ်ခြေများကို တတ်နိုင်
သလောက် ရှောင်ကွင်းပြီး သွားလေ၏။

ညနေစောင်း သောအခါ တောင်ကုန်းကြီးတစ်ကုန်း ကို ကျော်ဖြတ်

ပြီးနောက် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအရပ်၌ တဲအိမ်ငယ်
လေးများကို မြင်တွေ့ရ၏။ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူက မိုးဇာ၏ အနီးသို့
ရောက်လာပြီး

‘ ကိုမိုးဇာ ၊ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ စခန်းပဲ ’

ဟု လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

မိုးဇာက တဲအိမ်ငယ်လေးများကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍

‘ ဒီနေရာက အတော်လုံခြုံတဲ့ နေရာပဲ၊ ဒါကြောင့် နယ်ချဲ့တွေက
ခင်ဗျားတို့ စခန်းကို ခြေရာခံလို့ မရနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ’

ဟုပြောလေ၏။ ထို အခါတွင်မူ တော်လှန်ရေး တပ်သားများသည်
လူစိမ်း တစ်ဦး စခန်းသို့ လိုက်ပါလာသဖြင့် မိုးဇာကို အံ့သြဟန်ဖြင့်
ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် မိုးဇာအား တဲအိမ်တစ်လုံး ရှိရာသို့ ခေါ်
သွားပြီး ထိုတဲအိမ်၌ နားနားနေနေ နေခိုင်းလိုက်လေ၏။

မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် စခန်း၌ အတော်အတန်သြဇာရှိပုံရ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးသည် မိုးဇာ
အား ရေချိုးရန် လာရောက်ခေါ်ယူလေ၏။ မိုးဇာ ရေချိုးပြီးသောအခါ
ထိုသူက

‘ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ခင်ဗျားကို ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံပေးမယ်
,

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဆိုသဖြင့်

လွန်စွာစိတ်အားတက် ကြွနေမိ၏။

တော်လှန်ရေးတပ်သားသည် မိုးဇာအား စမ်းချောင်းအနီးသို့ ဖြတ်သန်းပြီး ခေါ်ဆောင်သွား လေ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူနှစ်ဆယ်ခန့်ကို ဓားသိုင်းပညာ သင်ကြား ပေးနေသော ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ် လူတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရ လေ၏။

မိုးဇာအား ခေါ်ဆောင်လာသူက လေသံတီးတိုးဖြင့်

‘ အဲ့ဒီလူ နာမည်က ကိုရာညွန့်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စခန်းမှာ ဓားရေး အကျွမ်းကျင်ဆုံးပဲ၊ ကိုရာညွန့်က တော်လှန်ရေး တပ်သားထဲက ဓားရေးညံ့ဖျင်းတဲ့ လူတွေကို ပညာသင်ပေးတဲ့ တာဝန်ကို ယူထားတယ်’

‘ အဲ့ဒီလူ နာမည်က ကိုရာညွန့်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စခန်းမှာ ဓားရေး အကျွမ်း ဆုံးပဲ၊ ကိုရာညွန့်က တော်လှန်ရေးတပ်သားထဲက ဓားရေးညံ့ဖျင်းတဲ့ လူတွေကို ပညာသင်ပေးတဲ့ တာဝန်ကို ယူထားတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ထိုသူ၏ ဓားသိုင်းကွက်များကို မသိမသာ ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ရှမ်းကြီးသိုင်းကွက်များပင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မိုးဇာ တို့သည် သိုင်းလေ့ကျင့်နေသူများကို ကျော်ဖြတ်၍ လျှောက် လှမ်းသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုရာညွန့်က

‘ဟေ့လူ နေဦး’

ဟု ဆိုကာ မိုးဇာ၏ ရှေ့တွင် ပိတ်၍ ရပ်လိုက်လေ၏။

ကိုရာညွန့်ကပင် ဆက်လက်၍

‘ဒီလူက စခန်းကို ဒီနေ့မှရောက်လာတဲ့ လူသစ် မဟုတ်လား’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုရာညွန့်သည် မိုးဇာ၏ ဘဝကြောင်းကို သိကြားထားပုံရ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာအား ခေါ်ဆောင်လာသူက ဝင်ရောက်၍

‘ဟုတ်ပါတယ် ၊သူမှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့အတွက် ကိုတော ကျော်တို့
က ခေါ်ဆောင်လာတာပါ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ် သိုင်းဆရာက
ခေါင်းခါယမ်း၍

‘ကိုတောကျော်တို့က အတော်ခက်တာပဲ၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတယ် ဆို
တိုင်း ဒီကိုခေါ်လာလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒီလူမှာ အစွမ်းအစ မရှိရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ဆီပဲ ထိုးအပ်ကြမှာပဲ၊ ကျုပ်ဆီမှာ
ဓားရေးသင်နေတဲ့ကောင်တွေကိုကြည့် ဓားကိုတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မ
ခုတ်တတ်ကြဘူး’

ဟုပြောလေရာ မိုးဇာသည် ဓားရေးဆရာ၏ မောက်မာသော စကား
ကြောင့် ရင်ထဲတွင် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် မိမိ၏ သူရသတ္တိကိုများစွာ အထင်သေးနေပုံ ရ၏။

မိုးဇာအား ခေါ်ဆောင်လာသူက ဝင်ရောက်၍

‘သူဟာ အရင်တုန်းက တော်လှန်ရေး လုပ်ဖူးပါတယ်၊ အခုမှ စလုပ်

တဲ့ လူသစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟု ပြောလေ၏။

ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ် သိုင်းဆရာက

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူရဲ့ အရည်အချင်းကို မစမ်းသပ်ပဲ စခန်းကိုခေါ်
လာတာ ကိုတာကျော်တို့ လူစုရဲ့ မှားယွင်းမှုပဲ၊ ကျုပ် တော့ဒီလူမှာ
အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သေး
တယ်၊

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် သိုင်းဆရာ၏ စကားကြောင့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်တစ်ဦး၏
မာန်မာနများ ဝင်ရောက် လာ၏။

မိမိကဲ့သို့ ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော် တစ်ဦးကို သာမန်သိုင်းဆရာ
တစ်ဦးက စော်ကား မော်ကားပြုနေပါလား၊

မိမိနန်းတွင်း၌ နေထိုင်စဉ်က ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက သိုင်းသင်ပေး
ခဲ့ပုံများကိုလည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုစဉ်က မင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး က မိမိကို
ရိုသေလေးမြတ်စွာ သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ယခုတော့ သာမန် သိုင်းဆရာ တစ်ယောက်က မိမိ၏ သူရသတ္တိကို
စော်ကားနေပေပြီ၊

မိုးဇာသည် သိုင်းဆရာကို မထီလေးစားကြည့်၍

ကျုပ်ရဲ့ အစွမ်းအ စကို စမ်းချင်သေးရင်လည်း ရပါတယ်၊ ကျုပ်ကို
ဓားတစ်ချောင်းသာ ခဏပေးပါ၊

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သိုင်းဆရာက မိုးဇာအား ဓားတစ်ချောင်း ပစ်ပေးလိုက်၏။

မိုးဇာသည် သိုင်းဆရာ၏ ဓါးကိုဖမ်းလိုက်ပြီး

‘ ခင်ဗျားကျုပ်ကို ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ စမ်းသပ်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီနေရာကနေ နောက်ကြောင်း ကို ပြန်သွားပါမယ် ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှမ်းသိုင်းဆရာသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ ကျားခနဲ အော်ဟစ်၍ မိုးဇာအား ဓားဖြင့်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေ၏။

သိုင်းဆရာ၏ ဓားချက်များသည် အလွန်ပြင်းထန်ပြီး တိကျ၏ ထို့ကြောင့် ကြည့်ရှုနေသူ အပေါင်းသည် မိုးဇာအတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားကြ၏။ သို့သော် မိုးဇာသည် သိုင်းဆရာထက်ပင် ဓားရေးကျွမ်းကျင်ပြီး တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံများစွာ ရှိသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်သုံးကွက် အတွင်းမှာပင် သိုင်းဆရာ၏ လည်မျိုအား သူ၏ ဓားဖြင့်ထောက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

သိုင်းဆရာသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မိုးဇာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဇောချွေးများပြန်လာ၏။ မိုးဇာက သိုင်းဆရာကို မထိလေးစားကြည့်ကာ

‘ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်ဘာကောင်လဲဆိုတာ ခင်ဗျား ရိပ်စားမိလောက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို သတိပေး ချင်တာက နောက်ဆိုရင် စခန်းကို ရောက်လာတဲ့ သူတိုင်းကို အထင်မသေးဖို့ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး ဒီကို ရောက်လာတာ တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ရောက်လာကြတာ၊ ဘာအကျိုး မျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ’

ဟုဆိုကာ သူ၏ဓားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း၍ မြေပေါ်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

ပြီးနောက် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသော မိမိအား ခေါ်ဆောင်လာသူ ဘက်သို့လှည့်၍

‘ကျုပ်တို့သွား ကြရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

သိုင်းဆရာ ကိုရာညွန့်သည် မိုးဇာ၏ နောက်ကျောကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

မိုးဇာအား ခေါ်ဆောင် လာသူသည် တောင်ကုန်း အမြင့်ကြီးပေါ်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လှမ်း သွားလေတော့၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အတော်အတန်ကြီးမားသော တဲအိမ်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုတဲအိမ်ရှေ့တွင် ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စားပွဲရှည်ကြီး ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထို စားပွဲရှည်ကြီး၏ ထိပ်၌နှုတ်ခမ်းမွှေး ကားကားကြီးရှိသော လွန်စွာ ဥပမိရုပ်ကောင်းသည့် လူကြီးတစ်ဦး ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူကြီး၏ အနီးတွင် ဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြသော တော်လှန်ရေး တပ်သား အချို့ကိုလည်း မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုလူကြီးသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ ဖြစ်ပုံရ၏။

မိုးဇာတို့သည် ဆရာကြီး မင်းယက္ခ နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ဆရာကြီး မင်းယက္ခက စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် မိုးဇာတို့ကို ကြည့်၍

‘ဒီနေ့ ရောက်လာတဲ့ လူသစ်ထင်တယ်၊ ဘယ်နယ်ကလဲ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

‘ရွှေဘို နယ်ကပါ ဆရာကြီး’

ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍

‘ရွှေဘို သားတွေ ဆိုတော့ သတ္တိရှိမှာပဲ၊ မင်းက အရင်တုန်းက နယ်
ချဲ့ကို တော်လှန်ခဲ့ဖူးတယ်ဆို ဘယ်အရပ်ကလဲ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက

‘ဝန်းသိုနယ်ဘက် မှာ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အဲ့ဒီတုန်း
က ကျုပ်တို့ ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ လူအင်အား လက်နက်
အင်အား သာလွန်တဲ့ အတွက် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခ က

‘ဝန်းသိုနယ်ဘက်က တိုက်ပွဲမှာ မောင်ရင် ဘယ်လောက်ထိ ထူးချွန်
ခဲ့သလဲ၊ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန် တဲ့အခါမှာ ဘယ်လောက်အထိ နာမည်
သတင်းကျော်ကြားခဲ့သလဲ’

ဟုမေးမြန်လေ၏။ မိမိ၏ အစွမ်း အစကို ဆရာကြီးရှေ့တွင် ထိန်ချန်
မထားသင့်ဟု ယူဆမိလေ၏။

ထို့ကြောင့်

‘ဝန်းသို နယ်ဘက်က တိုက်ပွဲတွေမှာ ကျွန်တော့်ကို နယ်ချဲ့ ဘက်တော်သားတွေက ရဲမက်တော် ဆိုပြီးတော့ အတော်ထိတ် လန့် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခသည် မိုးဇာ၏ စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား ပြီး ‘ဘာ...မောင်ရင်က ရဲမက်တော် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်နားကိုတောင် မ ယုံနိုင်ဘူး၊ အဲ့ဒီတုန်းက ရဲမက်တောဆိုတာ လူစွမ်းကောင်း တစ် ယောက်လို့ ထင်ရှားခဲ့ဖူးတယ်၊ သူရဲဓားဟာ နယ်ချဲ့တွေရဲ့သွေးကို သောက်နိုင်တဲ့ အတွက် အလွန်ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိပြီး ကြောက်စရာ ကောင်း တဲ့ ရဲမက်တော် ဆိုပြီးတော့ ထင်ရှားခဲ့တယ်၊ အဲ့ဒီလူဟာ မောင်ရင်ပဲ လား’

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ခေါင်းညိတ်၍

‘ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီး ကျွန်တော်ဟာ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ ကုလားစစ်ပုလိပ် တွေရဲ့ကြားမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ရဲမက်တော် ဆိုပြီး ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဆုငွေထုတ်တာ တောင် ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာ၏ စကားကြောင့် နားထောင်နေသူ အပေါင်းသည် မိုးဇာအား လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက် အနေနှင့် ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှု ကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ရဲမက်တော်ဆိုသော အမည်ကို ကောင်းစွာ ကြားသိခဲ့

ဖူး၏။

ရဲမက်တော် သည် အလွန်ကြောက် စရာကောင်းပြီး အလွန်လည်း လျှို့ဝှက်တတ်သူဟု ထင်ရှား၏။

ရဲမက်တော် ကို ကုလားစစ်ပုလိပ်များက လူစုလူဝေးဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးပမ်းသော်လည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်း သွား နိုင်ခဲ့လေ၏။

ယခု တော်လှန်ရေး ကာလတွင် အလွန်ထင်ရှားသော ရဲမက်တော် ဆိုသောလူ သည် မိမိ၏အရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက မိုးဇာ၏ မျက်နှာကို အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

‘ကျုပ်ရဲ့ စခန်းကို ရဲမက်တော် ရောက်လာတာ ကျုပ်အလွန် ဝမ်းသာတယ်၊ အားလည်းရှိ တယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကိုရာညွန့် လိုလူ တစ်ယောက်ကို ရဲမက်တော်က ကောင်းကောင်းကြီး အနိုင် ယူခဲ့တာကိုး

ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခ တို့ လူစုသည် ကိုရာညွန့်နှင့် မိုးဇာတို့၏ သိုင်း ပညာ စွမ်းရည် ပြိုင်ပွဲ အကြောင်းကို ကြိုတင်၍ သိရှိပြီး ဖြစ်ပုံရ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက မိုးဇာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်းက ရဲမက်တော်ဆိုတာ အတော်လေး ငြိမ် သက် သွားတယ် ဒါ့ကြောင့် ကုလားစစ်ပုလိပ်တွေက ရဲမက်တော် သေဆုံးသွားပြီလို့တောင် ထင်မြင်ကြတယ်’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိုးဇာက ခေါင်းညိတ်၍

‘ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ လူအင်အား လက်နက်

အင်အား အစစ အရာရာ သာလွန်တဲ့ နယ်ချဲ့စစ်ပုလိပ်တွေကို တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ ယှဉ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ရိပ်စားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရွာလေးတစ်ရွာမှာ မထင် မရှား နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ရွာမှာနေရတာလည်း ငြီးငွေ့ပြီး တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကိုယ်စွမ်းရှိ သလောက် ဆောင်ရွက်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာကြီးဆီမှာ လာပြီးတော့ ပူပေါင်းတာပါ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးမင်းယက္ခ

‘ရဲမက်တော်လို လူမျိုးကို ကျုပ်ရဲ့စခန်းမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပဲ ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ နာမည်အရင်းက ဘယ်လို ခေါ်သလဲ’

ဟုမေးမြန်းလေရာ မိုးဇာက သူ၏နာမည်အရင်းကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဆရာကြီး မင်းယက္ခက

‘ ဒီနေ့ညတော့ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်တွေနဲ့ အတူတူ အိပ်စက်ပါ။ နောက်နေ့ရောက်ရင် ရဲမက်တော်အတွက် သီးသန့်တဲတစ်လုံး ဆောက်ပေးပါ့မယ်’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက ခေါင်းခါယမ်း၍

‘ကျုပ်အတွက် သီးသန့်တဲတစ်လုံး မလိုချင်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ တော်လှန်ရေးတပ်သား တွေနဲ့ပဲ စုပေါင်းပြီး နေထိုင်ပါရစေ’

ဟုတောင်းဆိုလေ၏။

ဆရာကြီးမင်းယက္ခက ခေါင်းခါယမ်း၍

‘ ဒီလိုနေလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ ရဲမက်တော်ဟာ အစွမ်းအစရှိ တဲ့ ခေါင်းဆောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်တို့စခန်းမှာ နေရာပေးရမှာပေါ့ ၊ နောက်ပြီးတော့ ရဲမက်တော်လို ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် အတွက် ကျုပ်တို့ဆီမှာ သီးခြားနေထိုင်ဖို့လိုတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ နယ်ချဲ့ အလိုတော်ရိတွေက ကျုပ်တို့ စခန်းမှာ မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူ မှ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ စကား ကိုနားထောင်ပါ ’

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးဇာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ နေထိုင်လိုက် ရလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် မိုးဇာသည် တော်လှန်ရေးတပ်သား ငါးဦးနှင့် အတူ တဲအိမ် ငယ်လေး၌ အိပ်စက်ရ၏။

တော်လှန်ရေး တပ်သားများသည် မိုးဇာအား အလွန်ထူးချွန်သော ရဲမက်တော် အဖြစ် သိရှိရသဖြင့် များစွာအထင်ကြီး လေးစားပုံရ၏။

မိုးဇာအတွက် သီးသန့်မွေ့ယာ၊ ခြင်ထောင်၊ စောင် စသည်ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ပေးလေ၏။

မိုးဇာကလည်း တော်လှန်ရေး တပ်သားများအား မိမိနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံရင်း

‘တောထဲမှာ ဒီလိုမွေ့ယာ ခြင်ထောင် တွေ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးသမားတွေပဲ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစား နိုင်တယ် ’

ဟု ပြောလေရာ တော်လှန်ရေးတပ်သားတစ်ဦးက မဝံ့မရဲ အမူအရာ ဖြင့်

‘ အစ်ကိုရဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဆရာကြီးမင်းယက္ခတို့ နဲ့ ကွာခြားတယ် နော် ’

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးဇာက တော်လှန်ရေး တပ်သား ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

‘ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဆရာကြီးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကွာခြားတယ် ဟုတ်လား ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ရည်မှန်းချက် တစ်ခုတည်းပဲ မဟုတ်ဘူး လား ’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တော်လှန်ရေးတပ်သားများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ တပ်သားတစ်ဦးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

‘ နယ်ချဲ့အပေါ်မှာ တွန်းလှန်ချင်တဲ့ သဘောထားကတော့ တူနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး မင်းယက္ခတို့ရဲ့ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တွေဟာ အစ်ကိုလို စိတ်ဓာတ် မရှိကြဘူး၊ သူတို့ အားလုံး မွေ့ရာ၊ ခြင်ထောင်တွေနဲ့ သက်သက်သာသာပဲ နေကြတယ် ၊ အစားအသောက်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့တပ်သားတွေကို ကျွေးတဲ့ အစားစာနဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ စားတဲ့ အစားအစာ ကွာခြားတယ်၊ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ အကောင်းစားဆန်ကို စားကြတယ်၊ ကျုပ် တို့က ဆန်ကြမ်းကိုပဲ စားရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရိက္ခာမရှိလို့ ပြတ်လပ်နေတဲ့ အချိန်မှာတောင် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက လူကြီးတွေဟာ အသားဘူး ငါးဘူးတွေကို ဖောက်ပြီး စားသောက်ကြတယ် ’

ဟု ပြောလေရာ မိုးဇာသည် ဆရာကြီးမင်းယက္ခ၏ အဖွဲ့အား အလွန်

အံ့သြသွားလေ၏။

ဆရာကြီး မင်းယက္ခသည် အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့် မန္တရာ များကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူး၏။

ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင် တော်လှန်ရေးတပ်သားများအား အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်များ စီရင်ပေး သဖြင့် တော်လှန်ရေး တပ်သား များသည် ပွဲတိုင်း၌ အနိုင်ရနေသည် ဟုလည်း ကျော်ကြားလေ၏။

ယခု မိမိ ကြားဖူးသော သတင်းနှင့် စခန်း၌ လက်တွေ့ ဖြစ်နေသော အဖြစ်အပျက် သည် ကွာခြားလှ၏။ မိုးဇာက တော်လှန် ရေးတပ်သား များကို ကြည့်၍

‘ဆရာကြီး မင်းယက္ခက ခင်ဗျားတို့ကို အင်းအိုင်၊ လက်ဖွဲ့ တွေ စီရင် မပေးဘူးလား’

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ တော်လှန်ရေး တပ်သား တစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်၍

‘ကျုပ်တို့ လက်မောင်းမှာ ချည်ထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ တွေကို ဆရာကြီး မင်းယက္ခ ပေးခဲ့တာပါ။ လက် မောင်းမှာလည်း ဆေးထိုး ပေးထားတယ်။ ကျုပ်တို့ တပ်သားတွေ တိုက်ပွဲမှာ ကျည်မတိုး နိုင်ဘူး လို့လည်း ယုံကြည် ကြတယ်’

ဟု ပြောလေရာ မိုးဇာက သက်ပြင်းချ၍

‘ဒီနယ် တကြောမှာတော့ ဆရာကြီး မင်းယက္ခရဲ့ တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ဟာ အလွန် အောင်မြင် ထင်ရှားပါတယ်။ ဆရာကြီး အဖွဲ့ ကို ကုလားစစ်ပုလိပ် တွေ ဘယ်လိုမှ မနှိမ်နင်း နိုင်ကြဘူး၊ ဒါဟာ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ယောက် ရဲ့ အရည်အချင်းတွေပဲ’

ဟု ချီးမွမ်းလေရာ တော်လှန်ရေး တပ်သားများသည် မိုးဇာအား မည်
သည့် စကားမျှ မဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြလေ၏။

*